

“Sau és la prioritat”

Fa un any, la revista musical 'Enderrock' publicava una entrevista a Carles Sabater, que reflecteix els projectes de futur i les opinions d'un jove ple de vida. Amb l'agror de la mort sobtada, EL TEMPS en repodueix un resum en record d'aquest artista.

Això de pujar a l'escenari per cantar ja ho fas habitualment, però en aquest cas és diferent... fas un musical.

—Sí, però començo a estar-hi acostumat. Ara fa un any vaig començar a assajar *Company*, i això ja em va donar experiència per a interpretar un personatge que canta dalt un escenari. És la segona vegada que faig un personatge així. Abans havia actuat amb l'Àngels Gonyalons en un recull de cançons d'un compositor que es diu Stephen Sondheim i també havia fet teatre sense cantar, de text. Gràcies a aquestes parades que fa Sau tinc l'oportunitat de fer més coses. (...)

—Ara que ho has provat tot: televisió, teatre musical, de text, cantar en un grup... Amb què et quedes?

—Amb tot, és clar. M'és difícil de triar. Però Sau és un cas a part. Sau no compta, perquè no és un paper que interpreto, sinó que m'hi interpreto a mi mateix, m'hi mostro com sóc. Dintre la interpretació, allò que més m'agrada és el teatre, musical o no, pel fet de ser dalt de l'escenari amb un públic. Després vindria el cinema i, finalment, la televisió, que no és que no m'agradi, però s'hi treballa a massa velocitat. Encara que jo he tingut la sort de treballar en sèries com ara *Arnau o Sitges*, que eren molt elaborades. Jo

crec que qualsevol actor estaria d'acord amb el fet que és molt difícil de treballar bé la interpretació en una sèrie de televisió. No tens temps de preparar bé un personatge, ets un element d'una macroestructura i, al final, que ho facis bé o malament no és determinant. És un problema del mitjà, que no et deixa treballar i fer evolucionar el personatge. Però que consti que, això, ho dic partint de la base que tots els actors de televisió són grans actors.

—En el teatre et quedes amb el musical o preferixes interpretar un text parlat?

—El que he fet últimament han estat musicals. El text, fa temps que no el toco, però també m'agradaria. Sé que arribarà, i no és una cosa que em preocupi. Tinc la sort que Sau continua, que passa un bon moment. En l'aspecte creatiu i com a estabilitat de feina,

Sau em va perfecte. És la meua vida i la del Pep. Al teatre he d'esperar que algú em contracti, en canvi amb Sau, no. El grup existeix, si jo vull —de fet, si tots dos volem. (...)

—*Els papers que has fet fins ara no han estat creats especialment per a tu. Si mai ningú escrivís una obra pensant que l'has d'interpretar tu, t'agradaria que hi cabés Sau?*

—Sí, crec que podria estar bé. Em penso que en Pep, com a compositor, té moltes coses a dir. Ha fet bandes sonores i té una formació musical que li permetria de

fer tot allò que es proposés. Podria fer la banda sonora d'un musical, allò que abans se'n deia una òpera rock. (...)

—*Aquest any torna Sau, amb nou disc i gira...*

—Sí, hi ha disc nou i hi ha previst de fer una gira del juny a l'octubre. D'aquesta manera, fins l'abril o el maig puc fer sortides amb *Els Pirates*. Si m'ho puc compaginar, ho faré. (...) Si arriba el cas en què totes dues coses són incompatibles m'hauré de decidir. I la decisió, la tinc claríssima: quan no tingui concert amb Sau sempre puc fer *Els pirates*. Mai al revés. Sau és la prioritat. (...)

—*Aquest estiu no hi va haver gira de Sau... a Catalunya, però sí per*

Europa. Ara que han passat uns quants mesos, com la recordes?

—Fer una gira a fora sempre és una cosa gratificant.

—*Aquí els vostres concerts són com una assegurança d'èxit, no?*

—Sí i no. Cada vegada que fem un concert faria una abraçada a cada persona que ve. Avui dia és molt difícil fer que la gent surti de casa. Pel que fa a Europa, t'ho has de prendre des d'un punt de vista diferent. És una mica com aquí al principi, te'ls has de guanyar.

—*I la llengua no és una dificultat?*

—No sé què passaria si anéssim a uns altres llocs, però nosaltres sempre ens hem mogut per Alemanya, Luxemburg, Bèlgica, una mica de França..., i aquest és un públic molt acostumat a sentir cantar en anglès, francès, alemany, neerlandès, fins i tot en italià... Són

“Em penso que en Pep, com a compositor, té moltes coses a dir. Té una formació musical que li permetria de fer tot allò que es proposés.”

comunitats molt acostumades a parlar més d'un idioma. A més, ja es veu pel carrer, que és ple de races, i això porta una barreja idiomàtica. La gent surt per escoltar música i és normal veure algú cantant en un idioma que ningú de la sala no entén. Això aquí és difícil que passi amb naturalitat, però allà la gent escolta música sense cap opinió pre-establerta ni cap prejudici; van a escoltar els grups que els han agradat per la ràdio. Si els agrada, bé, i si no, mala sort. A més, paguen per sentir-te, i això vol dir que hi tenen interès. Que a Colònia, a les sis de la tarda, unes persones, encara que no et coneguin de res i que siguin poques, paguin l'entrada per venir-te a veure és una cosa molt estimulante. (...)

—*Com us rebia el públic?*

—Bé. La gent que ens ha fet arribar la seva opinió ens deixa de puta mare. Aquesta és la gent que ens importa i resulta que estan encantats. A Colònia, la tia de la sala on vam actuar va quedar flipada i és de les que ara ens busca actuacions per allà. A Europa hem anat funcionant pel vell truc del boca-orella.

—*Com eren els concerts que hi fèieu? Igual que els que feu aquí?*

—Sí, com els d'aquí, fèiem concerts de dues hores. Els parlàvem en anglès i les poques coses que sabem d'alemany. La gent s'ho passava bé. Per nosaltres ha estat una experiència de puta mare (...). Ens vam quedar amb concerts pendents, com a Bonn, que volien que hi anéssim al cap d'un mes i mig, però això surt molt car.

—*Una gira així porta moltes despeses...*

—Sí. I això que nosaltres no hi hem anat a guanyar peles, sinó a passar-nos-ho bé. Actuar allà era un risc per a Sau. El nostre plantejament era molt modest. Si haguéssim dit 'anem a arrasar Alemanya', ens hauríem equivocat. (...) Hi ha molts camins i nosaltres creiem en el de no pretendre res, simplement jugar-te-la amb el que fas perquè ens ha portat molts beneficis, tant artístics com de grup. A Alemanya, hi anem amb humilitat, però també amb tota la dignitat del món. Sortim i ho donem tot, intentem fer el millor concert de la història de Sau. Si ningú ens veu i aposta per nosaltres, ja no ho controlem. L'única cosa que provoqueu és l'oportunitat d'anar-hi, gràcies al fet que hi ha una gent que creu en nosaltres. (...)

—*Parles de la repercussió que té la vostra feina en determinades crítiques musicals?*

—He arribat a la conclusió que tot el que és la crítica musical té per obligació de carregar-se algunes coses. Veig com un fet normal que se'ns carreguin. Som en un país en què ens ho carreguem tot amb una facilitat tremenda. Hi ha un desconeixement bestial de la professió, i la gent parla per parlar. (...) Simplement opinen, i això ho pot fer tothom. La diferència que hi ha entre els crítics i la gent normal és que els uns cobren per opinar i els altres, no. jutjar és molt fàcil; jo també ho he fet durant molts anys. Ara intento de jutjar al mínim possible. M'he sorprès moltes vegades fent judicis a priori. La majoria de crítics musicals no coneixen el mitjà, no en tenen ni idea.

—*Aquesta actitud és més dura amb la gent que*

canteu en català i, més especialment, en el cas del grup Sau?

—Sí, i és un cas totalment perdut. Després d'intentar esbrinar-ne els motius i de parlar amb algunes persones, em penso que és perquè bona part del nostre públic és gent jove. Però és dolent això? A qui fa mal? Jo em penso que és de puta mare. Precisament la bona és que et vingui a veure algú, que per això fas la música. Trobo demencial qui jutja Sau per l'edat de la gent que ens ve a veure. És una falta de gust i de tot. Què volen dir, que nosaltres som burros i ells intel·ligents? He arribat a la conclusió que és millor que parlin de nosaltres, encara que sigui malament, que no pas que ens ignorin. Ens fan un favor, gràcies. La ignorància és terrible. Estic fart d'això de les nenes i el guaperes. Sóc feliç i intento de viure de la millor manera possible.

—*Com veus els grups nous que surten?*

—Bé, ho fan millor que no pas nosaltres al principi.

—*Es troben amb més facilitats que no pas vosaltres?*

—Per una banda, crec que tenen una part guanyada, que és la que vam haver d'aconseguir nosaltres. Ara comença a haver-hi tradició. Ja ningú no se sorprèn que es canti en català, és normal. Si surten els Gossos cantant en català ningú no es planteja si hi ha mercat i públic. Fem el mercat més gran i una indústria més potent i més exportable.

"Sau em va perfecte. És la meua vida i la del Pep."

Joaquim Vilaranau (*Enderrock*, núm. 32)